

פרק 19

דחיית סיפוקים

פניו של דראקו עטו הבעה נוקשה וגלימותיו ירוקות השוליים נראו משום מה רשמיות, רציניות ומהודרות בהרבה מגלימותיהם הזהות של שני הילדים שניצבו מאחוריו.

"דבר!" אמר דראקו.

"כן! דבר!"

"שמעת ת'בוס! דבר!"

"שניכם, לעומת זאת, **סתמו**."

השיעור האחרון של יום שישי עמד להתחיל, באותו אולם רחב ידיים שבו למדו כל ארבעת הבתים התגוננות מפני... זאת אומרת, קסם קרבי.

השיעור האחרון של יום שישי.

הארי קיווה שהשיעור יעבור בשקט ושפרופסור קווירל המבריק יבין שאולי זה לא הזמן הטוב ביותר להעמיד את הארי באור הזרקורים. הארי כבר התאושש במקצת, אבל...

... אבל רק ליתר ביטחון, עדיף לשחרר קצת לחץ לפני כן.

הארי התרווח בכסאו ובחן את דראקו ומשרתיו בכובד ראש.

"מהי מטרתנו, אתם שואלים?" דקלם הארי. "אענה לכם במילה אחת. ניצחון. ניצחון בכל מחיר – ניצחון חרף כל האימה – ניצחון, לא משנה כמה ארוכה וקשה היא הדרך, שכן ללא ניצחון –"

"דבר על סנייפ, "סינן דראקו. "מה עשית?"

הארי מחה מעל פניו את כובד הראש המזויף והישיר אל דראקו מבט רציני יותר.

"ראית מה עשיתי," אמר הארי. "כולם ראו. הקשתי באצבעותיי."

"הארי! תפסיק להתגרות בי!"

אה, אז הוא קודם עכשיו **להארי**. מעניין. למעשה, הארי היה די בטוח שהוא היה אמור לשים לב לכך ולהרגיש רע אם לא ישיב לו כגמולו...

הארי נגע באוזניו ושלח מבט רב-משמעות לעבר משרתיו של דראקו.

"הם לא יגידו כלום," אמר דראקו.

"דראקו, " אמר הארי, "אני אהיה כן איתך לחלוטין: לא התרשמתי במיוחד מפקחותו של מר גויל בתקרית של אתמול."

מר גויל התכווץ.

"גם אני לא, " אמר דראקו. "הסברתי לו שבגללו אני חייב לך עכשיו טובה." (מר גויל התכווץ שוב.) "אבל יש הבדל גדול בין טעות כזאת לבין הפרת אמונים. זה בהחלט משהו שהם הוכשרו להבין מגיל צעיר."

"אז בסדר, " אמר הארי. הוא הנמיך את קולו, אפילו שרעשי הרקע התעוותו בנוכחותו של דראקו. "ניחשתי את אחד מסודותיו של סוורוס והפעלתי קצת סחיטה."

הבעתו של דראקו התקשחה. "יופי, עכשיו ספר לי משהו שלא סיפרת בסודי סודות לאידיוטים בגריפינדור, כלומר הגרסה ש**רציית** שתופץ בכל בית הספר."

חיוך בלתי רצוני הופיע על פניו של הארי, והוא ידע שדראקו הבחין בו.

"מה סוורוס אומר?" אמר הארי.

"שהוא לא הבין עד כמה עדינים הם רגשותיהם של ילדים, " אמר דראקו. "אפילו בסלית'רין! אפילו לי!"

"האם אתה בטוח, " אמר הארי, "שאתה רוצה לדעת משהו שראש הבית שלך מעדיף שלא תדע?"

"כן. " אמר דראקו ללא היסוס.

מעניין. "אז אתה באמת הולך קודם כול להגיד למשרתים שלך ללכת, כי אני לא בטוח שאני יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגביהם."

דראקו הנהן. "בסדר."

מר קראב ומר גויל נראו **ממש** לא מרוצים. "בוס – " אמר מר קראב.

"לא נתתם למר פוטר אף סיבה לבטוח בכם, " אמר דראקו. "לכו!"

הם הלכו.

"בפרט, " אמר הארי, כשהוא מנמיך את קולו אף יותר, "אני לא **לגמרי** בטוח שהם לא ידווחו על דבריי ללוציוס."

"אבא שלי לא היה **עושה** דבר כזה!" אמר דראקו, שנראה מזועזע לחלוטין. "הם **שלי**!"

"אני מצטער, דראקו, " אמר הארי. "אני פשוט לא בטוח שאני יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגבי אבא שלך. תאר לעצמך שהיה מדובר בסוד שלך ואני הייתי אומר לך שאבא שלי לא היה עושה דבר כזה."

דראקו הנהן באטיות. "אתה צודק. **אני** מצטער, הארי. זה לא היה הוגן מצדי לבקש את זה ממך."

איך קודמתי עד כדי כך? הוא לא אמור לשנוא אותי עכשיו? להארי הייתה הרגשה שהוא מביט במשהו שניתן לנצל... הוא הצטער שמוחו עייף כל כך. במצב רגיל הוא היה שמח מאוד לנסות לרקום איזו מזימה מסובכת.

"בכל מקרה," אמר הארי, "בוא נעשה עסק. אני אספר לך עובדה שלא נכללת בחרושת השמועות ולא תגיע לחרושת השמועות ובמיוחד לא תעבור לאבא שלך ובתמורה אתה תספר לי מה אתה וסלית'רין חושבים על כל הסיפור."

"סגור!"

ובעת לערפל את הדברים ככל האפשר... משהו שלא יזיק יותר מדי גם אם יתפרסם ברבים... "מה שאמרתי היה נכון. באמת גיליתי סוד של סוורוס ובאמת הפעלתי קצת סחיטה. אבל סוורוס לא היה היחיד שהיה מעורב."

"ידעתי!" צהל דראקו.

לבו של הארי צנח. מתברר שהוא אמר משהו חשוב מאוד והוא לא ידע למה. זה לא היה סימן טוב.

"טוב," אמר דראקו בחיוך רחב. "אז כך נראתה התגובה בסלית'רין. דבר ראשון, כל האידיויטים אמרו 'אנחנו שונאים את הארי פוטר! בואו נפרק אותו במכות!'"

הארי השתנק. "מה לא בסדר עם מצנפת המיון? זה לא סלית'רין, זה גריפינדור –"

"לא כל ילד הוא עילוי," אמר דראקו, על אף שחייך חיוך זדוני ומעט זוממני, כאילו רומז שהוא עצמו מסכים עם דעתו של הארי. "ולקח בערך חמש-עשרה שניות עד שמישהו הסביר להם למה זה לא יעזור לסנייף, כך שאין לך מה לדאוג. בכל אופן, אחר כך הגיע גל האידיויטים השני, אלה שאמרו, 'אז נראה שהארי פוטר הוא סתם עוד יפה נפש בסופו של דבר'."

"ואז?" אמר הארי וחייך על אף שלא ידע מדוע זה מטופש.

"ואז האנשים החכמים התחילו לדבר. ברור לחלוטין שמצאת דרך להפעיל המון לחץ על סנייף. ואף על פי שזה פותח כמה אפשרויות... המסקנה הברורה הבאה היא שזה קשור להשפעתו המסתורית של סנייף על דמבלדור. אני צודק?"

"אין תגובה," אמר הארי. לפחות המוח שלו עיבד את החלק הזה כהלכה. אנשי סלית'רין אכן תהו מדוע לא מפטרים את סוורוס. ומסקנתם הייתה שסוורוס סוחט את דמבלדור. האם ייתכן שזה באמת נכון?... אבל דמבלדור לא התנהג כאילו זה המצב...

דראקו המשיך לדבר. "והדבר הבא שהאנשים החכמים ציינו היה שאם אתה יכול להפעיל על סנייף מספיק לחץ כדי לגרום לו להניח לחצי מתלמידי הוגוורטס לנפשם, כנראה יש לך מספיק כוח כדי להיפטר ממנו לגמרי אם היית רוצה. מה שעשית לו היה משפיל, בדיוק כפי שהוא ניסה להשפיל אותך – אבל אתה השארת לנו את ראש הבית שלנו."

חיובו של הארי התרחב.

"ואז האנשים החכמים **באמת**", אמר דראקו ופניו הרצינו, "הלכו הצדה וניהלו דיון פרטי, ומישהו ציין שזה יהיה מטופש מאוד מצדך להשאיר אויב בסביבתך ככה. אם אתה מסוגל לבטל את השפעתו על דמבלדור, הצעד המתבקש יהיה לעשות זאת. דמבלדור יזרוק את סנייפ מהוגוורטס ואולי אפילו ידאג שיהרגו אותו. הוא יהיה **ממש** אסיר תודה, ואתה לא תיאלץ לדאוג שסנייפ יתגנב בלילה לחדר שלך עם כל מיני שיקויים מעניינים."

פניו של הארי נעשו חתומות. הוא לא חשב על זה וזאת הייתה טעות ענקית מצדו. "ומכך הסקתם...?"

"שהשפעתו של סנייפ נבעה מסוד כלשהו של דמבלדור **ואתה גילית אותו!**" צהל דראקו שוב. "הסוד לא יכול להיות חשוב מספיק כדי לחסל את דמבלדור לחלוטין, אחרת סנייפ היה כבר משתמש בו. סנייפ אינו מוכן להשתמש בהשפעתו אלא בשביל להישאר בראש בית סלית'רין, ואפילו אז הוא לא תמיד מקבל מה שהוא רוצה, כך שברור שכוחו של הסוד מוגבל. אבל הוא **חייב** להיות ממש טוב! אבא שלי מנסה לגרום לסנייפ לספר לו כבר **שנים**."

"וכעת", אמר הארי, "לוציוס חושב שאולי **אני** יכול לספר לו. האם כבר קיבלת ינשוף –"

"אני אקבל הערב", אמר דראקו וצחק. "ובמכתב יהיה כתוב, דיבורו עבר למקצב שונה, רשמי יותר, **"בני האהוב: כבר סיפרתי לך על חשיבותו האפשרית של הארי פוטר. כפי שכבר הבנת, חשיבותו נעשתה כעת גדולה ודחופה אף יותר. אם אתה רואה דרך אפשרית להתיידד איתו או ללחוץ עליו, עליך לנצלה ודע לך כי מלוא המשאבים של בית מאלפוי יעמדו לרשותך במקרה הצורך."**

וואו. "טוב", אמר הארי, "מבלי להגיב על נכונותו של המבנה התיאורטי המורכב שבנית, הרשה לי רק לומר שאנחנו עדיין לא חברים עד כדי כך טובים."

"אני יודע", אמר דראקו. ואז פניו נעשו רציניות **מאוד** וקולו נעשה שקט אפילו בהתחשב בכך שהיו בתוך אזור עיוות קול. "הארי, האם עלה בדעתך שאם אתה יודע דבר מה שדמבלדור לא רוצה שייודע, דמבלדור יכול פשוט לדאוג שיהרגו אותך? וכבונס זה יהפוך את הילד שנשאר בחיים ממתחרה אפשרי על ההנהגה לקדוש מעונה רב-ערך."

"אין תגובה", אמר הארי שוב. גם על זה הוא לא חשב. זה לא **נשמע** כמו הסגנון של דמבלדור... אבל...

"הארי", אמר דראקו, "ברור שיש לך כישרון **מדהים**, אבל אין לך הכשרה ואין לך מדריכים ואתה עושה דברים מטופשים לפעמים **ואתה ממש צריך יועץ שיודע איך עושים דברים כאלה, אחרת עוד תיפגע!**" פניו של דראקו היו כעת עצות מבע.

"אמממ..." אמר הארי. "מישהו כמו לוציוס?"

"מישהו **כמוני!**" אמר דראקו. "אני מבטיח שאשמור את הסודות שלך מאבא שלי, **מכולם**. אני פשוט אעזור לך להבין איך לעשות את מה שאתה רוצה!"

וואו.

הארי הבחין בקווירל הזומבי מועד מבעד לפתח הכיתה.

"השיעור תכף מתחיל", אמר הארי. "אני אחשוב על מה שאמרת. באמת יש הרבה רגעים שאני מצטער שלא קיבלתי את כל ההכשרה שאתה קיבלת. אני פשוט לא יודע אם אני מסוגל לבטוח בך מהר כל כך –"

"לא כדאי לך", אמר דראקו, "זה מוקדם מדי. רואה? אני אתן לך עצות טובות אפילו אם זה יפגע בי. אבל אולי כדאי לנו **להזדרז** להפוך לחברים טובים יותר."

"אני פתוח לרעיון", אמר הארי, שכבר החל לחשוב על דרכים לנצל את המצב.

"עוד עצה קטנה", אמר דראקו בחיפזון בזמן שקווירל דשדש אל שולחנו, "כרגע כולם בסלית'רין תוהים לגביך, כך שאם אתה מחפש את תמיכתנו, ונראה לי שזה אכן המצב, כדאי לך לעשות מחוות ידידות כלשהי כלפי סלית'רין. **בקרוב**. היום או מחר ככה."

"זה שאפשרתי לסוורוס להמשיך להעניק לסלית'רין נקודות בית נוספות זה לא מספיק?" אין שום סיבה שהארי לא ייקח קרדיט על כך.

עיניו של דראקו ניצתו בהבנה פתאומית, ואז הוא אמר במהירות, "זה לא אותו דבר, סמוך עליי. זה חייב להיות משהו ממש ברור. תעיף את היריבה הבוצדמית שלך גריינג'ר על איזה קיר או משהו, כולם בסלית'רין יבינו מה זה אומר –"

"לא ככה דברים עובדים ברייבנקלו, דראקו! אם אתה צריך להעיף מישהו על קיר זה אומר שהמוח שלך **חלש** מדי בשביל להביס אותו בדרך הנכונה וכולם ברייבנקלו **יודעים את זה** –"

המסך שעל שולחנו של הארי נדלק והעביר בהארי גל של נוסטלגיה לטלוויזיה ולמחשבים.

"אהמ", אמר קולו של פרופסור קווירל, שנשמע כאילו פנה ישירות אל הארי מהמסך. "שבו במקום, בבקשה."

כל הילדים ישבו ובהו במסכים שעל שולחנותיהם או השפילו את מבטם ישירות אל במת השיש הלבנה והגדולה שעליה עמד פרופסור קווירל כשהוא נשען על שולחן המורה שניצב על בימה קטנה יותר משיש כהה יותר.

"היום", אמר פרופסור קווירל, "תכננתי ללמד אתכם את לחש ההגנה הראשון שלכם – מגן קטן שהוא גרסה קדומה של הפרוטגו שבו *משתמשים כיום*. אך אחרי מחשבה נוספת שיניתי את מערך השיעור של היום לאור האירועים האחרונים."

עיניו של פרופסור קווירל עברו על שורות המושבים. הארי התכווץ מעט במושב שבושורה האחורית. הייתה לו הרגשה שהוא יודע באיזה שם פרופסור קווירל עומד לקרוא.

"דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין", אמר פרופסור קווירל.

אנחת רווחה.

"כן, פרופסור?" אמר דראקו. קולו היה מוגבר ונדמה שהוא בוקע ממסך התקשורת על שולחנו של הארי, שהראה את פניו של דראקו בזמן שדיבר. ואז חזר המסך להראות את פרופסור קווירל, שאמר:

"האם אתה שואף להיות אדון האופל הבא?"

"זו שאלה מוזרה, פרופסור, " אמר דראקו. "כלומר, מי יהיה טיפוש מספיק כדי להודות בכך?"

כמה תלמידים צחקו, אך לא רבים.

"אכן כן, " אמר פרופסור קווירל. "ולכן בעוד שאין טעם לשאול אף אחד מכם, לא אופתע אפילו קצת אם אגלה שיש בכיתתי תלמיד או שניים ששואפים להיות אדון האופל הבא. אחרי הכול, **אני** רציתי להיות אדון האופל הבא כש**אני** הייתי סליט'רין צעיר."

הפעם הרבה יותר אנשים צחקו.

"טוב, סליט'רין הוא הרי בכל זאת ביתם של השאפתנים, " אמר פרופסור קווירל בחיוך. "רק בשגדלתי הבנתי שמה שבאמת נהניתי ממנו היה קסם קרבי וששאיפתי האמיתית הייתה להיות מכשף קרבי דגול וללמד יום אחד בהוגוורטס. בכל מקרה, כאשר הייתי בן שלוש-עשרה, עברתי על כל אגף ההיסטוריה של הספרייה, קראתי בעיון רב על חייהם וגורלותיהם של אדוני אופל מן העבר והכנתי רשימה של כל הטעויות שאני לעולם לא אעשה כשאני אהיה אדון אופל –"

הארי צחקק לפני שהספיק לעצור בעצמו.

"כן, מר פוטר, משעשע מאוד. אם כן, מר פוטר, האם אתה יכול לנחש מה היה הסעיף הראשון ברשימה?"

נהדר. "אמממ... אף פעם אל תנסה להתמודד עם יריב בצורה מסובכת כשאתה יכול פשוט לעשות לו אבראקדברא?"

"**המונח הנכון**, מר פוטר, הוא **אבדה קדברה**, " קולו של פרופסור קווירל נשמע מעט מרוגז, משום מה. "ולא, הסעיף הזה **לא** הופיע ברשימה שכתבתי בגיל שלוש-עשרה. רוצה לנסות לנחש שוב?"

"אמממ... לעולם אל תתרברב בתוכנית העל המרושעת שלך?"

פרופסור קווירל צחק. "אה, **זה**, לעומת זאת, היה סעיף מספר שתיים. מעניין, מר פוטר, האם קראנו את אותם ספרים?"

שוב נשמע צחוק, הפעם עם שמץ של מתח. הארי הידק את לסתותיו בחוזקה ולא אמר דבר. הכחשה לא תשיג דבר.

"אבל לא. הסעיף הראשון היה 'אני לא אתגרה באויבים חזקים ואכזריים'. ההיסטוריה של העולם הייתה שונה מאוד אם מורנלייט פאלקונסביין או היטלר היו מבינים את הנקודה הבסיסית הזאת. עכשיו **אם**, מר פוטר – רק **אם** אתה במקרה מטפח שאיפה דומה לזאת שטיפחתי אני בהיותי סליט'רין צעיר – אפילו במקרה זה, אני מקווה שאינך שואף להיות אדון אופל **טיפוש**."

"פרופסור קווירל, " אמר הארי בחריקת שיניים, "אני **רייבנקלו** ואני לא שואף להיות טיפוש, נקודה. אני יודע שמה שעשיתי היום היה מטומטם, אבל זה לא היה **אפל!** לא **אני** התחלתי את המריבה הזאת!"

"אתה, מר פוטר, אידיוט. אבל בעצם גם אני הייתי כזה בגילך. ולכן צפיתי מראש את תשובתך ושיניתי את מערך השיעור של היום בהתאם לכך. מר גרגורי גויל, גש נא הלום."

שתיקה מופתעת השתררה בכיתה. הארי לא ציפה לכך.

כמוהו, כנראה, גם מר גויל, שנראה די מהוסס ומודאג כשעלה על במת השיש וניגש אל שולחן המורה.

פרופסור קווירל הזדקף מהשולחן. הוא נראה לפתע חזק יותר. ידיו נקפצו לאגרופים והוא אימץ עמידת קרב של אמנויות לחימה.

עיניו של הארי נפערו לנוכח המראה והוא הבין מדוע נקרא מר גויל לבמה.

"רוב הקוסמים," אמר פרופסור קווירל, "לא טורחים להתעמק במה שהמוגלים מכנים אמנויות לחימה. האין השרביט חזק מן האגרוף? הגישה הזאת מטופשת. שרביט מוחזק באגרוף. אם ברצונך להיות מכשף קרבי דגול אתה **חייב** ללמוד אמנויות לחימה עד לרמה שתרשים אפילו מוגל. כעת אדגים טכניקה חיונית שלמדתי בדוג', בית ספר מוגלגי לאמנויות לחימה, שעליו אספר לכם עוד בקרוב. לעת עתה..." פרופסור קווירל התקדם כמה צעדים, עדיין בעמידת קרב, לכיוון המקום שבו עמד מר גויל. "מר גויל, אנא תקוף אותי."

"פרופסור קווירל," אמר מר גויל, קולו מוגבר כעת כמו קולו של הפרופסור, "אפשר לשאול איזו דרגה –

"דאן שש. אתה לא תיפגע וגם אני לא. ואם אתה רואה הזדמנות לתקוף, אנא נצל אותה."

מר גויל הנהן ונראה שהוקל לו מאוד.

"שימו לב," אמר פרופסור קווירל, "שמר גויל היסס לתקוף אדם שאינו יודע אמנויות לחימה בדרגה מספקת, מתוך חשש שאני או הוא ניפגע. גישתו של מר גויל היא בדיוק הגישה הנכונה והודות לכך הוא הרוויח שלוש נקודות קווירל. ועכשיו, התחל!"

הילד הסתער קדימה, אגרופיו מתנופפים, והפרופסור חסם כל מכה תוך דילוגים קטנים לאחור. קווירל בעט וגויל ביצע חסימות והסתובב וניסה להפיל את קווירל בתנועת גריפה של רגלו וקווירל קפץ מעל הרגל השלוחה והכול קרה מהר מכדי שהארי יצליח להבין מה מתרחש, ואז גויל שכב על גבו ורגליו דחפו וקווירל **התעופף באוויר** ואז כתפו פגעה בקרקע והוא התגלגל.

"עצור!" קרא פרופסור קווירל מן הקרקע, קולו נשמע מבוהל במקצת. "ניצחת!"

מר גויל עצר מהר כל כך עד שרגליו כמעט כשלו מקטיעת הסתערותו לעבר פרופסור קווירל. פניו הפגינו תדהמה מוחלטת.

פרופסור קווירל קישת את גבו וניתר על רגליו בתנועה קפיצית משונה שלא דרשה שימוש בידיים.

דממה שררה בכיתה, דממה שנבעה מבלבול גמור.

"מר גויל," אמר פרופסור קווירל, "איזו טכניקה חיונית הדגמתי?"

"איך ליפול נכון כשמישהו מטיל אותך", אמר מר גויל. "זה אחד השיעורים הראשונים שלומדים –"
"גם זה", אמר פרופסור קווירל.

שתיקה.

"הטכניקה החיונית שהדגמתי", אמר פרופסור קווירל, "הייתה איך להפסיד. אתה רשאי ללכת, מר גויל, תודה לך."

מר גויל ירד מהבמה, נראה מבולבל למדי. הארי הזדהה איתו.

פרופסור קווירל שב אל שולחנו וחזר להישען עליו. "לפעמים אנו שוכחים את הדברים הבסיסיים ביותר כיוון שעבר זמן רב מדי מאז שלמדנו אותם. עלה בדעתי שעשיתי את אותו הדבר עם מערכי השיעור שלי. לא מלמדים תלמידים להטיל לפני שמלמדים אותם ליפול. ואסור לי ללמד אתכם להילחם לפני שתבינו כיצד להפסיד."

פניו של פרופסור קווירל התקשחו, ולהארי היה נדמה שהוא הבחין בשמץ של כאב, נגיעה קלה של עצבות, בעיניו. "למדתי כיצד להפסיד בדוג'ו באסיה, שבה, כפי שיודע כל מוגל, חיים כל אמני הלחימה הטובים באמת. הדוג'ו הזה לימד אמנות לחימה שהייתה מוכרת למכשפים הקרביים ככזאת שקל להתאימה לדו-קרב בין קוסמים. המאסטר של אותו הדוג'ו – אדם זקן לפי אמות מידה מוגלגיות – היה המורה הטוב ביותר בעולם לאמנות הלחימה הזאת. לא היה לו מושג על קיומו של קסם, כמובן. אני ביקשתי ללמוד שם והייתי אחד התלמידים הבודדים אשר התקבלו באותה שנה, מתוך מתמודדים רבים. יכול להיות שהייתה מעורבת בעניין מעט השפעה מיוחדת."

כמה תלמידים צחקו. הארי לא היה אחד מהם. זה לא היה צודק בכלל.

"בכל מקרה. באחד הקרבות הראשונים שלי, לאחר שהפסדתי באופן משפיל במיוחד, איבדתי שליטה ותקפתי את התלמיד שמולו נלחמתי –"

אאוץ'.

"– למזלי היה זה באמצעות אגרופים ולא קסם. המאסטר, למרבה הפלא, לא גירש אותי בו במקום. אך הוא אמר לי שיש פגם במזג שלי. הוא הסביר לי מהו וידעתי שהוא צודק. ואז הוא אמר שאלמד כיצד להפסיד."

פניו של פרופסור קווירל היו חסרות הבעה.

"על פי הוראותיו המפורשות, כל תלמידי הדוג'ו הסתדרו בשורה. הם ניגשו אליי בזה אחר זה. **נאסר עליי** להגן על עצמי. היה מותר לי רק להתחנן לרחמים. בזה אחר זה הם סטרו לי או חבטו בי או דחפו אותי ארצה. כמה מהם ירקו עליי. הם כינו אותי בכינויים נוראיים בשפתם. ולכל אחד מהם היה עליי להגיד, "הפסדתי!" ודברים דומים כמו "בבקשה תפסיק, אני מתחנן!" ו"אני מודה שאתה יותר טוב ממני!"

הארי ניסה לדמיין את זה ופשוט לא הצליח. לא ייתכן שדבר כזה היה יכול לקרות לפרופסור קווירל המכובד.

"נחשבתי לעילוי בקסם קרבי אפילו אז. יכולתי להרוג את כל מי שהיה בדוג'ו ההוא אפילו בלי לשלוף את השרביט שלי. אבל לא עשיתי זאת. למדתי להפסיד. עד היום אני זוכר את השעה ההיא כאחת הקשות בחיי. וכשעזבתי את אותו הדוג'ו שמונה חודשים לאחר מכן – זמן לא מספק כלל, אך המרב שיכולתי להשקיע – המאסטר אמר לי שהוא מקווה שאני מבין מדוע זה היה נחוץ. ואמרתי לו שזה היה אחד השיעורים החשובים ביותר שלמדתי אי פעם. מה שהיה, ועודנו, נכון."

הבעה מרירה הופיעה על פניו של פרופסור קווירל. "אתם תוהים איפה הדוג'ו המופלא הזה נמצא והאם אתם יכולים ללמוד שם. התשובה היא לא. כיוון שזמן לא רב לאחר מכן הגיע תלמיד פוטנציאלי נוסף לאותו מקום נסתר, לאותו הר נידח. זה שאין לנקוב בשמו."

בכל רחבי האולם נשמעו קולות נשימה נעתקת. הארי חש חלחלה עמוקה. הוא ידע לאן הסיפור עומד להתגלגל.

"אדון האופל הגיע אל אותו בית הספר בגלוי, ללא מסווה, עיניו אדומות זוהרות וכולי. התלמידים ניסו לחסום את דרכו והוא פשוט התעתק דרכם. הייתה שם אימה, אך גם משמעת, והמאסטר יצא אליו. ואז אדון האופל דרש – לא ביקש, אלא דרש – ללמוד שם."

פניו של פרופסור קווירל התקשחו מאוד. "אולי המאסטר קרא יותר מדי ספרים המספרים את השקר שאמני לחימה אמיתיים מסוגלים לנצח אפילו שדים. תהא הסיבה אשר תהא, המאסטר סירב. אדון האופל שאל מדוע הוא אינו יכול להתקבל כתלמיד. המאסטר ענה שחסרה לו סבלנות, וזה היה הרגע שבו אדון האופל עקר את לשונו."

נשימתם של כל הנוכחים נעתקה.

"אתם יכולים לנחש מה קרה לאחר מכן. התלמידים ניסו להסתער על אדון האופל וקרסו כולם במקומם, משותקים. ואז..."

קולו של פרופסור קווירל רעד לרגע ואז הוא המשיך בדבריו.

"ישנה קללה בלתי נסלחת, קללת קרושיאטוס, אשר מסבה כאב בלתי נסבל. אם הקרושיאטוס נמשכת יותר מכמה דקות, היא גורמת לאי שפיות תמידית. אדון האופל השתמש בקרושיאטוס על תלמידיו של המאסטר, בזה אחר זה, עד שנטרפה דעתם ואז הוא נטל את חייהם בקללה ההורגת, כל זאת בעודו מאלץ את המאסטר לצפות. לאחר שכל התלמידים מתו, המאסטר הלך בעקבותיהם. שמעתי זאת מהתלמיד היחיד ששרד, שאותו השאיר אדון האופל בחיים כדי שיספר את הסיפור, ושהיה חבר שלי..."

פרופסור קווירל הסב את פניו וכשהוא הסתובב בחזרה כעבור רגע, הוא נראה שוב רגוע ושלו.

"קוסמים אפלים אינם מסוגלים לשלוט במזגם," אמר פרופסור קווירל בשקט. "זהו פגם כמעט אוניברסלי של בני מינם, וכל מי שנוהג להילחם בהם לומד מהר מאוד להסתמך עליו. עליכם להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה ללמוד אמנויות לחימה, ובסופו של דבר הוא הלך משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד. אדון האופל נהג בטיפשות כשדאג שהסיפור הזה יופץ. הסיפור לא הדגים את כוחו, אלא חולשה שניתן לנצל."

מבטו של פרופסור קווירל התמקד בילד אחד בביתה.

"הארי פוטר, "אמר פרופסור קווירל.

"כן, "אמר הארי, קולו צרוד.

"מה **בדיוק** הייתה הטעות שלך היום, מר פוטר?"

הארי הרגיש כאילו הוא עומד להקיא. "איבדתי את עשתונותי."

"זה לא מדויק, "אמר פרופסור קווירל. "אתאר זאת ביתר דיוק. בעלי חיים רבים מנהלים מה שנקרא מאבקי שליטה. הם מתנפלים זה על זה בקרניהם – מנסים להפיל זה את זה אבל לא לקרוע את בשרו של יריבם. הם נלחמים בכפותיהם כשהטפרים שלהם אינם שלופים. מדוע זאת? הרי אם ישתמשו בטפריהם, ודאי יגדילו את סיכוייהם לנצח. אבל אז יריבם עלול גם הוא לשלוף את טפריו, ובמקום שמאבק השליטה ייגמר עם מנצח ומפסיד, שניהם עלולים להיפצע קשות."

מבטו של פרופסור קווירל נראה כאילו הוא מתמקד היישר בהארי מתוך המסך. "מה שהדגמת היום, מר פוטר, הוא שבניגוד לאותם בעלי חיים ששומרים על טפריהם חבויים ומקבלים את התוצאות, אתה לא יודע כיצד להפסיד במאבק שליטה. כש**מורה בהוגוורטס** קרא עליך תיגר, לא נסוגת. כשנראה שאתה עלול להפסיד, שלפת את טפריך ללא כל התחשבות בסכנה. **הסלמת** את המאבק ואז הסלמת אותו **פעם נוספת**. זה התחיל מסטירה מצד פרופסור סנייפ, שהיה בבירור במעמד גבוה משלך, ובמקום להפסיד, סטרת לו בחזרה והפסדת עשר נקודות לרייבנקלו. עד מהרה כבר דיברת על כך שתעזוב את הוגוורטס. העובדה שהסלמת אף יותר בכיוון בלתי ידוע, ואיכשהו הצלחת לנצח בסופו של דבר, אינה משנה את העובדה שאתה אידיוט."

"אני מבין, "אמר הארי בגרון ניחר. זה באמת היה מדויק. מדויק **להחריז**. עכשיו, כשפרופסור קווירל אמר זאת, הארי ראה בדיעבד שמדובר בפירוט **מדויק לחלוטין** של מה שקרה. כשאדם אחר יוצר מודל אשר מתאר אותך טוב כל כך, אתה חייב לתהות אם אותו אדם צודק גם לגבי דברים אחרים – כמו לגבי הכוונה שלך להרוג.

"בפעם הבאה, מר פוטר, שתבחר להסלים מאבק במקום להפסיד בו, אתה עלול לאבד את **כל** מה שהימרת עליו. איני יכול לנחש מה סיכנת היום. אני יכול לנחש שזה היה הרבה יותר מדי בהשוואה לאובדן של עשר נקודות בית."

כמו גורלה של בריטניה הקסומה. זה היה מה שהוא סיכן.

"אתה תמחה ותגיד שניסית לעזור לכל הוגוורטס, מטרה חשובה בהרבה וראויה לסיכונים גבוהים יותר. זהו **שקר**. אילו היית –"

"הייתי סופג את הסטירה, ממתין ובוחר את הרגע הטוב ביותר לבצע את המהלך שלי, "אמר הארי בקול צרוד. "אבל המשמעות של זה הייתה **להפסיד**. לקבל את עליונותו. זה היה הדבר שאדון האופל לא היה מסוגל לעשות עם המאסטר שהוא רצה ללמוד ממנו."

פרופסור קווירל הנהן. "אני רואה שהבנת היטב. ולפיכך, מר פוטר, היום אתה עומד ללמוד כיצד להפסיד."

"אני –"

"איני מוכן לשמוע שום התנגדות, מר פוטר. ניכר שאתה זקוק לכך וגם שאתה יכול לעמוד בכך. אני מבטיח לך שהחוויה שלך לא תהיה קשה כמו זו שעברתי אני, אף על פי שאתה עשוי לזכור אותה כרבע השעה הגרועה ביותר שחווית מימך."

הארי בלע רוק. "פרופסור קווירל, הוא אמר בקול חלוש, "אפשר שנעשה את זה בהזדמנות אחרת?"

"לא," אמר פרופסור קווירל בפשטות. "אתה נמצא בהוגוורטס רק חמישה ימים וכבר זה קרה. היום יום שישי. שיעור ההתגוננות ה**בא** הוא ביום רביעי. שבת, ראשון, שני, שלישי, רביעי... לא, זה **אינו** סובל דיחוי."

כמה צחוקים נשמעו בתגובה, אבל הם היו מעטים מאוד.

"אנא ראה זאת כהוראה מהמורה שלך, מר פוטר. הייתי רוצה להגיד שאחרת לא אלמד אותך אף לחש התקפי, כי אני עלול לשמוע אחר כך שפגעת במישהו פגיעה חמורה או אפילו קטלנית. אבל למרבה הצער נאמר לי שאצבעותיך הן כבר עכשיו נשק רב-עוצמה. אני אוסר עליך להקיש בהן אי פעם במסגרת שיעורי."

עוד כמה צחוקים, שנשמעו חרדים למדי.

הארי הרגיש שהוא נמצא על סף בכי. "פרופסור קווירל, אם תעשה דבר דומה למה שדיברת עליו, זה יכעיס אותי, ואני באמת מעדיף לא לבעוס שוב היום –"

"הרעיון **איננו** להימנע מלבעוס," אמר פרופסור קווירל, פניו חמורות סבר. "כעס הוא טבעי. עליך ללמוד כיצד להפסיד אפילו כשאתה כועס. או לפחות **להעמיד פנים** שאתה מפסיד כדי שתוכל **לתכנן** את נקמתך. כפי שאני עשיתי עם מר גויל היום, אלא אם כן מישהו מכם חושב שהוא באמת טוב יותר –"

"אני לא טוב יותר!" צעק מר גויל משולחנו, כשהוא נשמע מעט היסטרי. "אני יודע שלא הפסדת באמת! בבקשה אל תתכנן שום נקמה!"

הארי חש חלחלה עמוקה. פרופסור קווירל לא ידע על הצד האפל המסתורי שלו. "פרופסור, כדאי מאוד שנדבר על זה אחרי השיעור –"

"אנחנו נדבר," אמר פרופסור קווירל בנימה של הבטחה. "לאחר שתלמד כיצד להפסיד." פניו היו רציניות. "אין צורך להזכיר כי לא אתיר שום דבר שעלול לפצוע אותך או אפילו לגרום לך לכאב משמעותי. הכאב ינבע מכך שתפסיד במקום שתשיב מלחמה ותסלים את הקרב עד שתנצח."

נשימותיו של הארי הפכו להתנשפויות קצרות ומבוהלות. הוא היה מפוחד יותר מכפי שהיה לאחר שעזב את שיעור השיקויים. "פרופסור קווירל, הוא הצליח לומר, "אני לא רוצה שיפטרו אותך בגלל זה –"

"לא יפטרו אותי," אמר פרופסור קווירל, "אם **אתה** תגיד להם אחר כך שזה היה הכרחי. ואני סומך עליך שתעשה זאת." לרגע נעשה קולו של פרופסור קווירל יבש מאוד. "האמן לי שהם התירו לדברים גרועים יותר להתרחש במסדרונותיהם. העניין הזה יהיה יוצא דופן רק בכך שהוא יקרה בתוך ביתה."

"פרופסור קווירל," לחש הארי, אבל היה נדמה לו שקולו עדיין מהדהד מכל המסכים, "אתה באמת מאמין שאם לא אעשה את זה, אני עלול לפגוע במישהו?"

"כן," אמר פרופסור קווירל בפשטות.

"אם כך," הארי חש בחילה, "אעשה זאת."

פרופסור קווירל הסתובב אל התלמידים מסלית'רין. "אז ככה... באישורו המלא של המורה שלכם ובאופן שיבטיח שאף אחד לא יוכל להאשים את סנייף על פעולותיכם... האם מישהו מכם מעוניין להפגין את עליונותו על הילד שנשאר בחיים? לדחוף אותו, להפיל אותו, לשמוע אותו מתחנן לרחמים?"

חמש ידיים הונפו.

"אלו מכם שהרימו יד, אתם שוטים גמורים. איזה חלק ב**להעמיד פנים** שאתם מפסידים לא הבנתם? אם הארי פוטר באמת יהפוך לאדון האופל הבא, הוא יתפוס אתכם ויהרוג אתכם אחרי שיסיים את הלימודים."

חמש הידיים צנחו בפתאומיות בחזרה לשולחנותיהן.

"אני לא אעשה את זה," אמר הארי, קולו נשמע חלוש למדי. "אני נשבע שלעולם לא אתנקם באלו שיסייעו לי ללמוד להפסיד. פרופסור קווירל... האם תוכל **בבקשה... להפסיק?**"

פרופסור קווירל נאנח. "אני באמת מצטער, מר פוטר. אני מבין שהעניין הזה בוודאי מרגיז אותך באותה מידה בין אם אתה מתכוון להיות אדון האופל הבא ובין אם לא. אבל גם הילדים **האלה** היו צריכים ללמוד לקח חשוב לחיים. האם זה יהיה מקובל עליך אם אעניק לך נקודת קווירל כהתנצלות?"

"אם כבר שתיים," אמר הארי.

גל של צחוק מופתע פרץ והפיג מעט את המתח.

"סגור," אמר פרופסור קווירל.

"ואחרי שאסיים את הלימודים אני מתכוון לתפוס אותך **ולדגדג** אותך."

שוב נשמע צחוק, אך פרופסור קווירל לא חייך.

הניסיון לנתב את השיחה אל תוך המסלול הצר שיגרום לאנשים להבין שהוא בכל זאת אינו אדון אופל דמה בעיני הארי למאבק באנקונדה... **למה** פרופסור קווירל חושד בו כל כך?

"פרופסור," אמר קולו הבלתי מוגבר של דראקו. "גם אני איני שואף להיות אדון אופל טיפש."

דממה המומה אפפה את האולם.

אתה לא חייב לעשות את זה! הארי כמעט פלט בקול, אבל הוא עצר את עצמו בזמן; דראקו אולי לא ירצה שידעו כי הוא עושה זאת מתוך רגש חברי כלפי הארי... או מתוך הרצון ליצור רושם חברי...

העובדה שהוא קרא לזה **רצון ליצור רושם חברי** גרמה להארי להרגיש כמו אדם קטנוני ואכזרי. אם דראקו התכוון להרשים אותו, התוכנית שלו עבדה מצוין.

פרופסור קווירל בחן את דראקו בפנים חמורות סבר. **"אתה** דואג שאתה לא יודע להעמיד פנים שאתה מפסיד, מר מאלפוי? שהפגם של מר פוטר מאפיין גם אותך? אני משובנע שאביך לימד אותך כיצד מתנהגים."

"כשמדובר במילים, אולי," אמר דראקו, פניו מופיעות כעת על המסך. **"לא כשמדובר בדחיפות והפלות. אני רוצה להיות חזק לא פחות ממך, פרופסור קווירל."**

גבותיו של פרופסור קווירל התרוממו ונשארו מורמות. **"אני חושש, מר מאלפוי,"** הוא אמר לאחר זמן מה, **"שהסידורים שערכתי בעבור מר פוטר, הכוללים כמה מתלמידי סלית'רין הבוגרים שישמעו רק אחר כך כמה טיפשים הם היו, לא יתאימו לך. אבל דעתי המקצועית היא שאתה חזק מאוד כבר עכשיו. אם אשמע שבשלת, כפי שמר פוטר כשל היום, אערוך את הסידורים המתאימים ואתנצל בפניך ובפני מי שפגעת בו. עם זאת, אינני חושב שזה יהיה נחוץ."**

"אני מבין, פרופסור," אמר דראקו.

פרופסור קווירל העביר את מבטו על כל הכיתה. **"האם עוד מישהו שואף להיות חזק?"**

כמה תלמידים העיפו מבטים חרדים סביבם. אחרים, חשב הארי ממקומו בשורה האחורית, נראו כאילו הם פוצים פה אך אינם אומרים דבר. בסופו של דבר, איש לא פצה פה.

"דראקו מאלפוי יהיה אחד הגנרלים בצבאות של השנה שלכם," אמר פרופסור קווירל, **"אם יחליט שברצונו להשתתף בפעילות העשרה זו. ועכשיו, מר פוטר, גש נא הלום."**

כן, אמר פרופסור קווירל קודם לכן, **זה חייב להיות בפני כולם, בפני חבריך, כי אלו התנאים שבהם סנייף התעמת איתך ואלו התנאים שבהם אתה חייב ללמוד להפסיד.**

ובעת צפו תלמידי השנה הראשונה בנעשה, בדממה שנאכפה על ידי קסם ועם בקשותיהם המשותפות של הארי ושל פרופסור קווירל לא להתערב. הרמינוי הסבה את פניה, אבל לא התנגדה ואפילו לא ניסתה לשגר אל הארי אף מבט רב-משמעות, אולי כי גם היא נכחה בשיעור השיקויים.

הארי עמד על מזרן כחול רך מהסוג הנפוץ בדוג'ואים של מוגלגים, שאותו הניח פרופסור קווירל על הרצפה כדי לספוג את נפילותיו.

הארי פחד ממה שהוא עלול לעשות. אם פרופסור קווירל צדק לגבי הכוונה שלו להרוג...

שרביטו של הארי נח על שולחנו של פרופסור קווירל, לא כי הארי ידע לחשים שיכלו להגן עליו, אלא כי אחרת (כך חשב הארי) הוא עלול לנסות לתקוע אותו בארובת העין של מישהו. הנרתיק שלו נח שם גם הוא, ובתוכו מחולל הזמן שלו, שהיה כעת ממוגן אך עדיין שביר.

הארי התחנן שפרופסור קווירל יתמיר כפפות אגרוף ויהדק אותן על ידיו. פרופסור קווירל העניק לו מבט מבין וסירב.

אני לא אכוון לעיניים, אני לא אכוון לעיניים, אני לא אכוון לעיניים, זה יהיה הסוף של חיי בהוגורטס, יזרקו אותי לכלא, חזר הארי שוב ושוב בלבו בניסיון לקבע את המחשבה במוחו מתוך תקווה שהיא תישאר שם אם כוונתו להרוג תשתלט עליו.

פרופסור קווירל חזר, מלווה בשלושה-עשר תלמידי סלית'רין משנים מתקדמות יותר. הארי זיהה אחד מהם כתלמיד שהוא זרק עליו עוגות. שני תלמידים נוספים שהשתתפו באותו עימות היו נוכחים גם הם. התלמיד שקרא להם להפסיק, זה שאמר שממש לא כדאי שינהגו כך, לא היה שם עכשיו.

"אני חוזר," אמר פרופסור קווירל בתקיפות רבה. **"אסור** לפגוע בפוטר באמת. כל **תאונה** באשר היא תיחשב למכוונת. הבנתם אותי?"

תלמידי סלית'רין הבוגרים הנהנו בחיוך רחב.

"אז בבקשה, תרגישו חופשיים להוריד את הילד שנשאר בחיים מהעץ הגבוה שלו," אמר פרופסור קווירל בחיוך עקום שרק תלמידי השנה הראשונה הבינו.

מתוך הסכמה כללית כלשהי, הבחור שחטף את העוגות עמד בראש הקבוצה.

"פוטר," אמר פרופסור קווירל, "זהו מר פֶּרְגֶּרִין דְּרִיק. הוא טוב ממך והוא עומד להראות לך את זה."

דריק צעד קדימה ומוחו של הארי צרח בקול צורם. אסור לברוח, אסור להשיב מלחמה –

דריק עצר במרחק קצר מהארי.

הארי לא כעס עדיין, רק פחד. ועל כן הוא רק הביט בנער הגבוה ממנו בלא פחות מחצי מטר, שהתהדר בשרירים בולטים, שיער פנים וחיוך נורא של ציפייה.

"בקש ממנו לא לפגוע בך," אמר פרופסור קווירל. "אולי אם הוא יראה שאתה מספיק מעורר רחמים, הוא יחליט שאתה משעמם וילך."

צחוק בקע מגרונם של תלמידי סלית'רין הבוגרים שצפו במחזה.

"בבקשה," אמר הארי, קולו רועד ומהוסס, "אל, תפגע, בי..."

"זה לא נשמע כאילו התכוונת לזה," אמר פרופסור קווירל.

חיובו של דריק התרחב. האידיוט המגושם הזה נראה מתנשא להחריד ו...1

...טמפרטורת הדם של הארי הלכה וצנחה...

"בבקשה אל תפגע בי," ניסה הארי שוב.

פרופסור קווירל הניד בראשו. "איך, בשם מרלין, הצלחת לגרום לזה להישמע כמו עלבון, פוטר? ישנה רק תגובה אחת שאתה יכול לצפות לה ממר דריק."

דריק צעד קדימה בנחישות והתנגש בהארי.

הארי התנודד מעט אחורה, אבל לפני שהצליח לעצור בעצמו הוא הזדקף שוב, צינה נושבת ממנו.

"טעות", אמר פרופסור קווירל, "טעות, טעות, טעות."

"התנגשת בי, פוטר", אמר דריק. "תתנצל."

"אני מצטער!"

"אתה לא **נשמע** מצטער", אמר דריק.

עיניו של הארי נפערו במחאה. הוא דווקא הצליח לגרום לעצמו להישמע כאילו הוא מתחנן –

דריק דחף אותו, חזק, והארי נפל על ארבע.

המזרן הכחול נראה כאילו הוא מתנודד בשדה ראייתו.

הארי החל לפקפק במניעיו של פרופסור קווירל לגבי ה"לקח" הזה.

רגל נחה על ישבנו של הארי ורגע לאחר מכן הוא נדחף בחוזקה הצדה והתהפך על גבו.

דריק צחק. "זה ממש **כיף**", הוא אמר.

כל שהיה עליו לעשות הוא להכריז שזה נגמר. ולדווח על כל העניין למשרד המנהל. זה יהיה סופו של **הפרופסור ללימודי הגנה** ושהותו הנידונה לכישלון בהוגוורטס ... פרופסור מקגונגל תבעס, אבל...

(פניה של פרופסור מקגונגל הופיעו בעיני רוחו. היא לא נראתה כועסת, רק עצובה –)

"עכשיו אמור לו שהוא יותר טוב ממך, פוטר", אמר קולו של פרופסור קווירל.

"אתה, יותר, טוב, ממני."

הארי החל להתרומם ודריק שם רגל על החזה שלו ודחף אותו בחזרה אל המזרן.

העולם הלך והצטלל. דרכי פעולה ותוצאותיהן האפשריות נפרשו בפניו בבהירות מוחלטת. הטיפש לא יצפה ממנו להשיב מלחמה. מכה קטנה במפשעה תהמם אותו למספיק זמן כדי –

"נסה שוב", אמר פרופסור קווירל ואז, בתנועה חדה ופתאומית, הארי התגלגל וקפץ על רגליו והסתובב לעבר המקום שבו עמד אויבו האמיתי, המורה להתגוננות –

פרופסור קווירל אמר, "אתה חסר סבלנות."

הארי היסס. מוחו, המאומן היטב בפסימיות, צייר תמונה של זקן כמוש שהדם זולג מפיו לאחר שהארי עקר את לשונו –

רגע לאחר מכן דחף דריק את הארי שוב למזרן והתיישב עליו, כשהוא מוציא את כל האוויר מריאותיו.

”די!” צעק הארי. ”בבקשה תפסיק!”

”יותר טוב,” אמר פרופסור קווירל. ”זה אפילו נשמע אמיתי.”

זה אכן היה אמיתי. זה מה שהיה כה נורא, כה מחליא. זה אכן היה אמיתי. הארי התנשם בכבדות, פחד וזעם צונן חולפים בגופו –

”הפסד,” אמר פרופסור קווירל.

”אני, מפסיד,” הארי הכריח את עצמו לומר.

”זה מוצא חן בעיניי,” אמר דריק, שעדיין ישב על הארי, ”תפסיד עוד קצת.”

ידיים דחפו את הארי והוא מעד אל קצה מעגל התלמידים מסלית’רין והגיע לעוד ידיים שדחפו אותו שוב. הארי כבר מזמן עבר את השלב שבו השתדל להתאפק לא לבכות ופשוט השתדל לא ליפול.

”מה אתה, פוטר?” אמר דריק.

”אני, מ...מפסידן, אני מפסיד, אני נכנע, ניצחת, אתה יותר טוב ממני, בבקשה תפסיק –”

הארי נתקל ברגל של מישהו ונפל לרצפה. ידיו לא הצליחו לאזן אותו והוא התנגש בה בכל הכוח. הוא חש סחרחורת רגעית ואז נאבק לקום שוב על רגליו.

”**מספיק!**” אמר קולו של פרופסור קווירל, שנשמע חד דיו כדי לחתוך ברזל. ”התרחקו ממר פוטר!”

הארי ראה את ההבעות המופתעות שעל פניהם. הצינה שבדמו, שגאתה ודעכה לחילופין, חייכה בסיפוק קר.

ואז הארי צנח על המזרן.

פרופסור קווירל דיבר. נשימתם של כמה מתלמידי סלית’רין הבוגרים נעתקה.

”ואני מאמין שליוורש לבית מאלפוי יש דבר מה שהוא רוצה להסביר לכם,” סיים פרופסור קווירל.

קולו של דראקו החל לדבר. הקול נשמע חד כמעט כמו קולו של פרופסור קווירל כשהוא אימץ את אותו מקצב שבו השתמש דראקו כדי לחקות את אביו, והוא אמר דברים כגון **היה עלול לסכן את בית סלית’רין** וכן **מי יודע כמה בעלי ברית בבית הספר הזה בלבד** וגם **חוסר מודעות מוחלט, שלא לדבר על פקחות** וכך גם **חבורה של בריונים סתומים, שאין בהם תועלת מלבד כעבדים נרצעים**, ומשהו בירכתי מוחו של הארי, למרות כל מה שידע, מנה את דראקו עם בעלי בריתו.

כל גופו של הארי כאב. הוא היה בוודאי מכוסה בחבורות. גופו היה קר, מוחו מותש לחלוטין. הוא ניסה לחשוב על שירו של פוקס, אך בהיעדרו של עוף החול עצמו הוא לא הצליח להיזכר במנגינה, וכאשר ניסה לדמיין אותה לא הצליח להעלות בדמיונו דבר מלבד קול ציוץ של ציפור.

ואז סיים דראקו את דבריו ופרופסור קווירל אמר לתלמידי סלית'רין הבוגרים שהם משוחררים והארי פקח את עיניו והתאמץ לקום לישיבה, "רק רגע," אמר הארי, כשהוא מאלץ את המילים לצאת מפיו, "יש משהו, שאני רוצה, להגיד, להם –"

"חכו למר פוטר," אמר פרופסור קווירל בקול צונן לתלמידי סלית'רין הבוגרים, שהיו בדרכם לצאת מהכיתה.

הארי התנוודד וקם על רגליו. הוא הקפיד לא להסתכל לכיוונם של בני כיתתו. הוא לא רצה לראות איך הם מסתכלים עליו עכשיו. הוא לא רצה לראות את הרחמים שלהם.

ולכן במקום זאת הביט הארי בתלמידי סלית'רין הבוגרים, שעדיין נראו המומים. הם בהו בו בחזרה. הבעת חרדה הופיעה על פניהם.

הצד האפל שלו, כשהיה בשליטה, נאחז בכל כוחו בתמונת הרגע הזה והעמיד פני מפסיד.

הארי אמר, "אף אחד לא –"

"עצור," אמר פרופסור קווירל. "אם זה מה שאני חושב שזה, בבקשה חכה שילכו. הם ישמעו על כך מאוחר יותר. לכולנו יש לקח משלנו ללמוד, מר פוטר."

"טוב," אמר הארי.

"אתם. לכו."

תלמידי סלית'רין הבוגרים נמלטו והדלת נטרקה מאחוריהם.

"שאף אחד לא ינקום בהם," אמר הארי בקול צרוד. "זוהי בקשה לכל מי שרואה בעצמו חבר שלי. הייתי צריך ללמוד לקח והם עזרו לי ללמוד אותו. גם הם היו צריכים ללמוד לקח. זה נגמר. אם אתם מספרים את הסיפור הזה, תדאגו לספר גם את החלק הזה."

הארי הסתובב להביט בפרופסור קווירל.

"הפסדת," אמר פרופסור קווירל, ובפעם הראשונה היה קולו עדין. היה מוזר לשמוע את הפרופסור מדבר כך. זה היה כאילו קולו לא אמור להיות מסוגל להישמע כך.

הארי אכן הפסיד. היו רגעים שבהם הזעם הצונן נעלם כליל, פינה את מקומו לפחד, ובאותם רגעים הוא התחנן בפני תלמידי סלית'רין הבוגרים בכנות גמורה...

"והאם עודך בחיים?" אמר פרופסור קווירל, עדיין באותה עדינות מוזרה.

הארי הצליח להנהן.

"לא כל הפסד הוא כזה," אמר פרופסור קווירל. "ישנן גם פשרות וכניעות מוסכמות. ישנן דרכים אחרות להרגיע בריונים. תמרון אחרים על ידי כך שמאפשרים להם לחוש עליונות הוא אמנות בפני עצמה. אבל תחילה, הפסד חייב להיות משהו **נתפס**. האם תזכור כיצד הפסדת?"

"כן."

"האם תוכל להפסיד?"

"אמממ... נראה לי שבן..."

"גם לי נראה שבן." פרופסור קווירל קד קידה עמוקה כל כך עד ששערו הדליל כמעט נגע ברצפה. "ברכות, הארי פוטר, ניצחת."

לא היה מקור אחד ולא היה אדם אחד שפעל ראשון; מחיאות הכפיים התחילו כולן בבת אחת בקול שאון מחריש אוזניים.

הארי לא הצליח להסתיר את תדהמתו. הוא העז להציץ בחבריו לכיתה וראה את פניהם מביעות לא רחמים אלא יראת כבוד. מחיאות הכפיים הגיעו מרייבנקלו ומגריפינדור ומהפלפאף ואפילו מסלית'רין, ככל הנראה מכיוון שדראקו מאלפוי מחא כפיים גם הוא. חלק מהתלמידים קמו מכיסאותיהם וחצי מתלמידי גריפינדור עלו על השולחנות.

והארי עמד שם, מתנוודד, ונתן לכבוד שהם הפגינו לשטוף אותו. והוא הרגיש חזק יותר, אולי אפילו קצת מאושש.

פרופסור קווירל חיכה שמחיאות הכפיים יגוועו. הדבר לקח זמן לא מבוטל.

"מופתע, מר פוטר?" אמר פרופסור קווירל. קולו נשמע משועשע. "הרגע גילית שהעולם האמיתי לא **תמיד** נראה כמו הסיוטים הכי גרועים שלך. נכון, אם היית סתם איזה ילד מסכן שעבר התעללות, הם כנראה היו מכבדים אותך פחות אחר כך, אולי אפילו מרחמים עליך, בזמן שהם מנחמים אותך מעמדתם הנעלה. חוששני שזהו טבע האדם. אבל **אותך** הם כבר מכירים כדמות רבת-עוצמה. והם ראו אותך מתעמת עם פחדך וממשיך להתעמת איתם, אף על פי שיכולת לפרוש בכל רגע. האם כיבדת **אותי** פחות כשסיפרתי לך שהנחתי לאנשים לירוק עליי?"

הארי חש צריבה בגרונו והחניק אותה במהירות. הוא לא סמך על גילוי הכבוד הפלאי הזה מספיק כדי להתחיל לבכות בפניהם שוב.

"ההישג ה**בלתי רגיל** שלך בכיתה שלי דורש פרס בלתי רגיל, הארי פוטר. אנא קבל את מחמאותיי בשם הבית שלי, וזכור מעתה ואילך שלא כל אנשי סלית'רין הם אותו הדבר. יש כאלה ויש אחרים." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב כשאמר זאת. "חמישים ואחת נקודות לרייבנקלו."

דממה מופתעת השתררה בכיתה ואז פרצה מהומה בקרב תלמידי רייבנקלו, שהחלו ליילל, לשרוק ולהריע.

(ובאותו הרגע חש הארי שמהו ממש **לא בסדר** בכל זה. פרופסור מקגונגל צדקה; אכן **צריכות** להיות השלכות, צריך להיות מחיר למעשיו. זה לא בסדר להחזיר כך את המצב לקדמותו –)

אך הארי ראה את פניהם המאושרות של תלמידי רייבנקלו וידע שהוא אינו יכול לסרב.

מוחו הציע הצעה. זו הייתה הצעה טובה. הארי לא האמין שמוחו עדיין מחזיק אותו על הרגליים, על אחת כמה וכמה מעלה הצעות טובות.

"פרופסור קווירל", אמר הארי, בבהירות המרבית האפשרית לנוכח גרונו הצורב. "אתה כל מה שאיש סלית'רין אמור להיות, ולדעתי אתה ההתגלמות המדויקת של מה שסלזאר סלית'רין ראה בעיני רוחו כשהוא עזר להקים את הוגוורטס. אני מודה לך ולביתך, "דראקו הנהן בראשו בצורה בלתי מורגשת וסובב את אצבעו בעדינות כאילו מסמן לו להמשיך, "ולדעתי זה מצדיק שלוש קריאות הידד לבית סלית'רין. כולם איתי?" הארי השתק. "הידד!" רק מעט אנשים הצטרפו אליו בניסיון הראשון. "הידד!" הפעם השתתפו רוב תלמידי רייבנקלו. "הידד!" והפעם השתתפו כמעט כל תלמידי רייבנקלו, כמה מתלמידי הפלפאף ובערך רבע מתלמידי גריפינדור.

דראקו זקר את אגודלו במחווה קטנה וזריזה של אישור.

רוב תלמידי סלית'רין עטו הבעה של תדהמה מוחלטת. חלקם בהו בפרופסור קווירל בפליאה. בלייז זאביני נעץ בהארי מבט מחושב ומסוקרן.

פרופסור קווירל קד. "תודה **לך**", הארי פוטר, "הוא אמר, אותו חיוך רחב עדיין מעטר את פניו. הוא פנה לכיתה. "ובעת, תאמינו או לא, עדיין נותרה לנו חצי שעה עד סוף השיעור, וזה מספיק כדי להציג בפניכם את לחש המגן הפשוט. מר פוטר, כמובן, ילך ליהנות מהמנוחה שהרוויח ביושר."

"אני יכול –"

"אידיוט", אמר פרופסור קווירל בחיבה. הכיתה כבר צחקה. "חברייך לכיתה יוכלו ללמד אותך מאוחר יותר או שאתן לך שיעור פרטי בעצמי, אם זה מה שיידרש. אבל **ברגע זה** אתה הולך לגשת אל ירכתי הבמה, לפתוח את הדלת השלישית משמאל ולהיכנס לחדר שבו יחכו לך מיטה, מבחר של חטיפים טעימים במיוחד וכמה ספרים קלילים מספריית הוגוורטס. אל תיקח עמך דבר, בייחוד לא ספרי לימוד. ובעת לך."

הארי הלך.